SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 153. JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, AUGUST 12, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 12-го СЕРПНЯ 1988 Ч. 153. РІК XCV.

ЗАКЛИК
КРАЙОВОГО КОМІТЕТУ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

Живемо у вийнятковому для нас, українців, році році ювілею Тисячоліття Хрищення Київської Руси-України і тисячолітнього розвитку нашої християнсько-національної культури. Цей ювілей зрушив всі наші громади на поселеннях у різних країнах до більшої активности, до достойних святкувань нашої великої річниці у різних формах і на різних щаблях нашої суспільної структури. Крім того, він спонукав українців у розсіянні до глибшого осмислення своєї історичности та національної ідентичности. Дзеркалом того всього є, між іншим, досі успішно відбуті крайові і міжнародні наукові конференції і конґреси, які завершаться публікаціями наукових праць присвячених Тисячоліттю. Тепер вже публікуються, перший раз в нашій історії, твори старої України, які були фундаментом нашого історичного буття. Вже відбулися і у майбутньому ще будуть відбуватися величаві релігійні святкування Тисячоліття у крайових і міжнародних розмірах. Так само наші громади у містах свого проживання у світі гідно і масово відзначають Тисячоліття Християнства різними релігійно-культурними імпрезами. Ці широкі святкування, які тепер є у центрі активности всіх наших громад і Церков вказують на те, що тисячолітнє християнство і культура є нашою історичною вартістю, нашим національним скарбом і базою нашого дальшого національного існування.

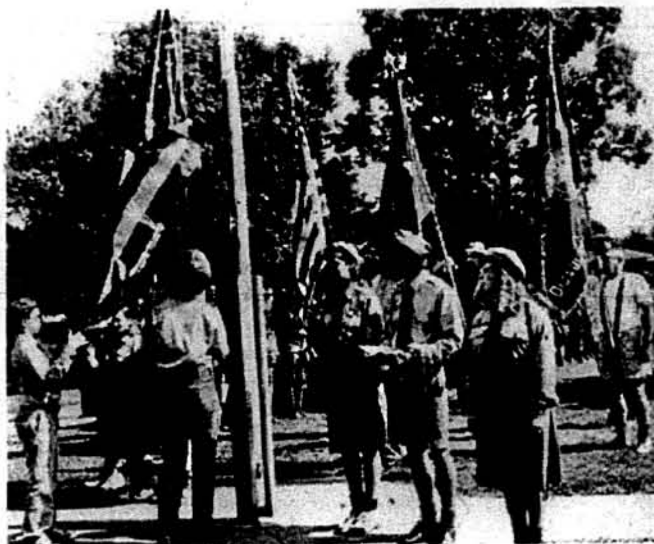
У цих відзначуваннях українська громада в ЗСА виявила, і дальше виявляє, багато ініціятиви і динамізму. Багато імпрез, присвячених Тисячоліттю — культурних, наукових, всеґромадських та релігійних — відбулися власне в Америці. Крайовий Комітет Тисячоліття від самого початку свого існування у 1985 році поставив собі два головні завдання: зорганізувати місцеві громадські комітети для відзначення Тисячоліття по містах свого поселення і зорганізувати центральне відзначення Тисячоліття у Вашінґтоні для всіх українців в Америці. Наші громади, зорганізовані у стейтових, метрополітальних і місцевих комітетах у багатьох містах вже відзначили дуже успішно наш великий ювілей, а інші дбайливо готуються це зробити до кінця цього року.

Крайовий Комітет організує відзначування Тисячоліття у Вашінґтоні у днях: п'ятниця, 7-го, субота, 8-го і неділя, 9-го жовтня цього року різними імпрезами. Це відзначування є вийнятково важне для всіх українців, передусім тим, що воно є заплановане на участь всієї нашої громади з усіх стейтів і міст для того, щоб якнайбільше масовою участю публічно відсвяткувати великий ювілей Християнства і тим також заманіфістувати історичність українства. Крім того, треба пам'ятати, що це святкування відбудеться у столиці наймогутнішої країни, на яку постійно є звернена увага світу і де перебуває і працює провід Америки. Наша багатотисячна присутність у Вашінґтоні напевно приверне на себе увагу, нехай навіть частинно, світу, політичних провідників Америки і засобів масової інформації.

Тому Крайовий Комітет запрошує і закликає всіх ієрархів і священиків та пасторів українських церков, всю українську громаду в Америці, всі центральні і льокальні церковні, громадські, професійні, молодечі, ветеранські, спортові та всі інші організації взяти участь у відзначуваннях нашого Тисячоліття Християнства. Ця потреба участи у Вашінґтоні повинна стати справою особистої і національної совісти для всіх нас. Мусимо завжди пам'ятати, що наш нарід в Україні не має змоги свобідно і вселюдно відсвяткувати своє Тисячоліття Християнства. Спроби це зробити в окремих місцевостях, як про це звітувала наша преса, були перешкоджені владою. Тому ми маємо подвійний обов'язок: зробити це за тих, що в Україні і за нас самих у вільному світі. Приїжджай-

(Закінчення на стор. 3)

У Гадсоні відзначили Тисячоліття

Українська пластова і сумівська молодь під час піднесення прапорів.

Гадсон, Н. Й. — Місцева англомовна газета „Індепендант" з 21-го липня, і „Реджістер-Стар" з 25-го липня ц.р. широко повідомляли про небуденні події в цьому місті в суботу, 16-го липня ц.р.

Розпочинає свій репортаж газета ствердженням, що золоті і блакитні краски національних прапорів України повівали впродовж цілого дня на маштах і вулицях міста Гадсон у цілоденній програмі святкувань 1000-ліття Хрищення України.

Святкування розпочались вивішенням українського і американського прапорів на площі перед місцевим судом з участю біля трьох сотень молоді з недалеких осель Пласту і СУМ. Місцеві жителі звернули увагу на численну присутність уніформованої молоді, що рівними лавами з радісно усміхненими обличчями маршували вулицями міста, надаючи поваги і святковости. І не тільки чуже місцеве населення захоплю-

(Закінчення на стор. 3)

В Мюнхені влаштували імпрезу з нагоди Тисячоліття

Мюнхен, Західня Німеччина (Б.Ш.). — Ювілейні святкування Хрищення України розпочалися тут зустріччю сеньйорів, що її зорганізували в середу, 20-го липня ц.р. такі товариства: Український Християнський Рух, Український Робітничий Християнський Рух, Світський Апостолят Жінок Німеччини, Об'єднання Українських Жінок та Українське Християнське Об'єднання Молоді.

В годині 10-ій відправили в соборі Владики Максим Германюк, Платон Корниляк і Владика Василь Філевич Архиєрейську Літургію, що на ній Митрополит Германюк виголосив відповідну до хвилини проповідь. Після Богослужения духовенство і миряни перейшли до парафіяльної домівки, де відбулась святкова Академія.

Відкрив її голова УХР у Німеччині, проф. В. Максимович. У привітному слові він начеркнув дотеперішні здобутки підпільної УКЦеркви в її боротьбі за леґалізацію.

Мистецьку частину відкрила Наталя Наталенко-Маруняк рецитацією віршів Богдана Вістового п. н. „Над водами Дніпра" й Ніни Туз п.з. „Під чужим небом", після чого баритон Богдан Шарко відспівав при фортепіяновому супроводі Еви Голубовської „Кант про Почаївську Богоматір", муз. М. Леонтовича. Сопрано Оля Левчишин виконала композицію К. Стеценка до слів Л. Українки: „Стояла я і слухала весну" та „Ой три шляхи широкії" сл. Т. Шевченка, муз. Я. Степового.

З черги Павлина Тимченко відрецитувала вірш „Тільки на батьківщині" анонімного автора, а юначки Таня Шарко і Оксана Луців відспівали мелодійно в ґітаровому супроводі останньої, пісні: „Писаний камінь" і „Де згода в сімействі". Опісля тріо дівчат Оля Левчишин, Ева Голубовська й Ірена Пехович відспівали а капелля пісні „Садок вишневий коло хати" сл. Т. Шевчечнка, „Тече вода з-під явора", сл. Шевченка, муз. С. Воробкевича та лемківську пісню „Далає мене моя мати".

Слідував повторний виступ Б. Шарка, який відспівав композицію В. Заремби до слів М. Петровського „Дилюсь як на небо" і молитву з опери „Запорожець за Дунаєм". На закінчення П. Тимченко розвеселила присутніх вдалою рецитацією гуморески п.з. „Старається наша еміграція". Милу несподіванку зробив усім Владика Філевич, який виступив перед публікою і з гумором прорецитував кілька актуальних листів Гриця Зозулі. Публіка щедро оплескувала виконавців, зокрема Владику.

Після вичерпання програми відбулась святочна трапеза, що її приготовили членки ОУЖ і САЖН.

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

Союзівка. — Тут в суботу і неділю, 13-го і 14-го серпня відбудуться чергові тенісові змагання сезону у подвійних іграх за нагороди Союзівки. Початок змагань заплянований на год. 10 вранці в суботу, зголошуватись можна безпосередньо перед змаганнями.

ШЛЯХАМИ ПРОФЕСІЙНИХ УСПІХІВ

ГРАФІКА НА СЛУЖБІ НАУКИ

Таня Кравців в редакції розповідає про свою працю.

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Коли ми минулого року дістали в руки офіційне видання методистських жінок під назвою „Відповідь", яке було в цілості посвячене темі „Люди і церкви в СССР", нам відразу впало в око незвичайно гарне та професійне мистецьке оформлення того спеціяльного числа, де був ряд знімок з України.

Яке ж було наше здивування, коли побачили, що праця нашої молодої української графічної сили Тані Кравців, яку ми знаємо здавна, як співробітницю у пластовому виданні.

Тому ми з приємністю запросили її до нашого щоденника, щоб вона дещо більше розповіла про свою професію та про успіхи, які вона має в американському світі.

Таня Кравців, хоча виконала мистецьке оформлення вже різних публікацій, спеціялізується в графічному оформленні наукових медичних журналів та брошур і зраджує нам, що перекинулася тепер вже всеціло на такі медичні видання тому, що це не лише цікаве для неї, але перш усього вона може зробити тим прислугу цілому людству.

Як доказ такої своєї праці вона, прийшовши до редакції, приносить нам цілу низку журналів, брошур та видань, що вийшли з-під її естетичних рук та її мистецького хисту. Це не лише брошури, чи журнали із певною медичною тематикою, але також всі інші прикраси — т.зв. „лоґо" чи запрошення прикрашені відповідним мистецьким знаком, на з'їзди і медичні симпозіюми. Тут зокрема пишаються брошури про пересціплювання людських органів, річні звіти такої відомої клітини як Медичний центр в Ню Йорку Колюмбійського Університету, журнал коледжу лікарів і хірургів Колюмбійського університету чи брошура про АІДС. Все це надзвичайно дбайливо виготовлені видання, на яких усюди пишається в довгому ряді редакторів окремо прізвище Тані Кравців, як мистецького директора.

Вона, постійний графік цього великого Медичного центру зробила також чепурну орієнтаційну брошурку з усіми прізвищами лікарів поодиноких відділів та вказівками, як до них дістатися. Її обкладинка, що представляє частину того центру так сподобалася (до речі Т. Кравців вияснює,

(Закінчення на стор. 3)

КОРЕЙЦІ ШУКАЮТЬ ПОРОЗУМІННЯ

Сеуль, Південна Корея. — У вівторок, 9-го серпня ц.р. уряд Південної Кореї запропонував підготовчу зустріч в наступному тижні у місцевості Панмунджом, де було підписано договір про розподіл Кореї.

Пропозиція — це крок до спільних переговорів, про які йдуть старання вже три роки. Північна Корея за посередництвом зв'язкових у Панмунджам запропонувала дату 17-го серпня, але відразу й запропоновано п'ятиденну зустріч, яка почалася б 26-го серпня ц.р. і на якій можна було б продискутувати справу договору про ненапад, як і вимогу Північної Кореї, щоби разом з Південною Кореєю бути господарями Олімпійських Ігрищ, що мають розпочатися в Сеулі 17-го вересня ц.р. Однак цю останню пропозицію Міжнародний олімпійських комітет вже раніше відкинув.

У Південній Кореї опозиція і провідники пануючої партії надіються, що вступні розмови таки здійсняться, одначе часті зміни Північної Кореї у вимогах про які справи вестимуться розмови викликають сумніви. Все ж таки Південа Корея мусить уважно ставитись до всяких пропозицій Північної Кореї з огляду на те, що постійний тиск населення, а зокрема тих, родин, які живуть по другому боці кордону і з якими не можна вдержувати жадних зв'язків вірять у можливість нормалізації відносин. З другого боку студенти і молодь Південної Кореї постійно натискають на свій уряд до нормалізації відносин з Північною Кореєю і з цього приводу постійні сутички з поліцією.

Місцеві дипломати твердять, що ці дуже повільні у здійсненні пропозиції, вказують на те, що між обидвома країнами існує сильне недовір'я, якого тяжко їм позбутися. Але, як сказав один із західніх дипломатів, „говорити є краще, як не говорити".

У СВІТІ

ЗАКІНЧУЮЧИ ДВОДЕННУ візиту в Ізраїлі, асистент державного секретаря Ричард Мирфі в розмові з ізраїльськими лідерами переконував їх розширити контакти з „поміркованими", як він сказав, палестинцями. „Ми стурбовані відсутністю діялогу між Ізраїлем і палестинцями, — сказав Р. Мирфі журналістам. — Я не кажу про Палестинську Визвольну Організацію. Ми пропонуємо відновити спілкування з поміркованими. Такі переговори в останні місяці цілком припинилися". Мирфі не назвав конкретних прізвищ палестинців, яких він вважає „поміркованими".

У МІСТІ БІЛЄФЕЛЬД в Західній Німеччині почався процес над Карлом-Фрідріхом Гекером, який від травня 1943 до травня 1944 року був одним з помічників начальника концтабору Майданек на території Польщі. К. Ф. Гекера обвинувачують в тому, що він замовляв для табору отруйний ґаз „циклон Б". Ґаз використовувався в камерах для знищення в'язнів. За роки Другої світової війни таким способом в Майданеку було знищено коло 250,000 осіб.

НА СУДІ, ЩО ПРОХОДИТЬ у Франкфурті в Західній Німеччині над Мохаммедом Алі Гамаді, якого обвинувачують в тому, що він був серед повітряних піратів, які захопили вліті 1985 року пасажирський літак компанії TWA, підсудний вперше признався, що дійсно брав участь у викраденні. М. Гамаді по-арабськи прочитав судові написану заздалегідь заяву. В заяві, зокрема, сказано: „Якщо вчинок, зроблений мною, суперечить законові, то він викликаний головним чином злочинною політикою Ізраїля... Рішення захопити літак було прийнято, коли вичерпалися всі інші засоби змусити Ізраїль відпустити з в'язниці наших братів". Більша частина 45-хвилинної промови підсудного була присвячена критиці Ізраїля і його „головного союзника" Америки. Ізраїль „захопив полонених і не хотів їх звільнити", — сказав Гамаді, маючи на увазі шіїтів, затриманих Ізраїлем. Але він сказав, що не був причетним до вбивства американського вояка. У вівторок, 9-го серпня, у зв'язку з літніми вакаціями, суд над Гамаді був відкладений до 6-го вересня.

З БУКЕТОМ РОЖ прибув у вівторок, 9-го серпня, англійський принц Ендрю до Портлендської клініки в Лондоні, де його жінка Сара народила дочку. При вході в клініку принца зустрічало багато людей. Доброзичливці відкривали пляшки зі шампанським і салютували принцові корками, що летіли в повітря. Новонароджена є першою дитиною принца Ендрю і його супруги Сари Ферґусон. Дівчинці ще не дали імени, і багато англійських газет друкують листи читачів з різними пропозиціями. Дочка Ендрю і Сари народилася в незвичайний день — в день „чотирьох вісімок": 8-го числа, 8-го місяця і 1988 року.

ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКА Республіка, Анголя і Куба прийшли до згоди про перемир'я в Анголі і Намібії. ЗСА, які були посередниками у переговорах, оголосили, що не пізніше 1-го листопада почнеться „процес, що гарантує незалежність Намібії", якою управляє ПАР з часів Першої світової війни. Намібія відома також як Південно-Західня Африка. Рішення трьох країн — ПАР, Анголі і Куби — ще не означає, що війна в Анголі закінчиться. Керівник повстанської групи Уніта Йонаш Савімбі заявив, що його армія продовжить боротьбу з військами комуністичного уряду Анголі. „Поки кубинські війська перебувають в Анголі, було б нерозумно припиняти боротьбу", — сказав у Вашінґтоні представник Уніта Маркос Самондо. За даними Державного департаменту, в Анголі перебуває 50,000 кубинських вояків.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС повідомило, що за останні кілька років на Далекому Сході згоріло 130,000 гектарів (321,000 акрів) ліса і що пожежі, які продовжують бушувати, загрожують селам, лініям електропередач і залізницям. У короткому повідомленні ТАСС сказано лише, що в даний час пожежі бушують „навколо Хабаровська". Про жертви совєтське пресове агентство не повідомляє.

АФГАНСЬКУ СТОЛИЦЮ в понеділок, 8-го серпня, покинули приблизно 500 совєтських військовослужбовців. Після церемонії прощання колона зі 100 авт виїхала з Кабулю в напрямі північного кордону зі Совєтським Союзом. Виступаючи на пресовій конференції в Кабулі, полковник Степан Кіцак, заступник начальника штабу совєтського окупаційного корпусу в Афганістані, заявив: „Виведення совєтських військ могло бути прискорене, якби Пакістан виконував свої обов'язки, прийняті в Женеві. Ми не можемо зупинити виведення військ, але ми не маємо наміру залишати наших братів у біді".

У ЛЬВОВІ МІЛІЦІЯ РОЗГРОМИЛА ВІЧЕ

Джерзі Сіті, Н.Дж.л (ЗП УГГ). — Не встигли львів'яни відчути, що таке гласність, правова держава, як подув холодний північний вітер і місцеві керівники почали гасити політичну активність львів'ян державним кулаком.

Не дивлячись на кількаразове повідомлення в пресі про заборону проголошеного громадським ініціятивним комітетом віча, в четвер, 4-го серпня о год. 7-ій вечора біля Львівського державного університету ім. Івана Франка зібралося кілька тисяч людей. На цей раз їх не пустили навіть до щільної огорожі, заздалегідь збудованої навколо пам'ятника Франкові. Всю університетську вулицю захопила міліція, а людей відтіснили на тротуари вздовж вулиць 17-го Вересня і Міцкевича.

Розправа розпочалася о год. 7-ій. Вимуштровані бойовики із 6-ої роти спеціяльного призначеня кидалися між людей, схоплювали їх і волокли до машини. Одну жінку, що відчайдушно опиралася, схопили за голову і товкли об камінь. Ще одну жінку потягнули до „воронка" за коси, іншу штовхнули до машини так, що вона впала, розбивши коліна. Якогось юнака несли за ноги і волосся. Підлітка, що клацнув фотоапаратом, потягнули під ревний плач матері.

Нацьковані собаки рвали на спинах сорочки і плаття. Щільний ряд міліції і військових почав відтісняти львів'ян у напрямку вулиці 17 Вересня. Там скупчилося декілька тисяч людей.

— Чому не розходитеся? Що вам потрібно? — владно запитує полковник міліції.

— Мітинг!

— Мітинг! Мітинг!

— Звільніть Макара!

Голова Ініціятивного комітету мітингу Іван Макар був затриманий того ж дня о 9-ій год. ранку).

— Не бути мітингу! рішуче відчеканив полковник.

Хтось крикнув:

— Волю Україні! і кількатисячна громада почала скандувати:

— Во-лю! Во-лю! Во-лю!

Та раптом на людей накинулась рота спеціяльного призначення, зустрінута багатотисячним „Ганьба! Ганьба!"

Відтісняючи людей з тротуару, щільний ланцюг міліції збив їх у монолітну колону і люди, взявшися за руки, вирушили в протилежний бік, до Оперного театру та до пам'ятника Ленінові, співаючи козацьку пісню „Ой, на горі та й женці жнуть". Народ сконцентрувався на бульварі напроти Оперного театру. Хтось знову заспівав. І всі підхопили. Звучали „Реве та стогне Дніпр широкий", „На Високім замку старий дуб стоїть" та інші пісні. Та тільки демонстранти заспівали „Інтернаціонал" — на них накинулися треновані штурмовики в сірій уніформі 36-ої роти спеціяльного призначення. Бойовики наносили удари в печінку і нирки, били кулаками і ногами. Стрункий чоловік з буйним сивим волоссям після декількох ударів знепритомнів і його тягнули за ноги з обвислою головою. Якусь жінку, що чинила опір, декілька разів ударили головою об лавку.

І все це творилося на очах тисяч людей. Безборонний народ у відчаї кричав „фашисти!! і розбігався від оскарженілого нападу роти особливого призначення. Гавкіт собак, голосіння дітей, відчайдушні зойки жінок дописали останні штрихи до картини „демократія і перебудова по-українськи"

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 9-ГО СЕРПНЯ ц.р., Федеральна рада валютних резерв в ім'я боротьби з інфляцією, одноголосно рішила підвищити свою знижкову ставку на піввідсотка до 6 з половиною відсотка. Це потягнення Федеральної ради валютних резерв було великою несподіванкою для багатьох економістів, включно з Білим Домом. Ця підвишка, до речі перша від вересня 1987 року, в другій половині виборчого року дасть можливість демократам критикувати економічну політику уряду президента Роналда Регена, а з тим і Джорджа Буша.

РЕСПУБЛІКАНСКИЙ КОМІТЕТ, що відповідає за плятформи партії, майже у навечер'я своєї конвенції взявся за виготовлення програми, ціллю якої буде увести Республіканську партію у 1990-ті роки, ідучи з духом часу, що різко змінився від республіканського тріюмфу в 1984 році. Ця нова партійна програма пропонує ознайомитись з теперішньою ерою працюючих дружин-матерей, АІДС, безпритульних і совєтської „гласности". Вона підтверджує те, що стало основами реґенівської президентури — опозиція до абортів, офіційне схвалення молитви на початку навчання в школах, смертна кара і обережна настанова до Совєтського Союзу.

ЗГІДНО ЗІ ЗАЯВОЮ високого чиновника Адміністрації президента Роналда Регена, Америка вимагає від арабських країн, що прилягають до Перської затоки, як і від інших, які безпосередньо скористають з припинення воєнних дій у цьому районі, щоб вони вплатили пропорційно більшу ставку на утримання обсерваційно-мирової залоги Організації Об'єднаних Націй. У своєму інтерв'ю з кореспондентами заступник Державного секретаря Ричард Віллямсон потвердив цю вістку, додаючи, що „Америка звернулася до цих країн про добровільні датки з огляду на те, що вони будуть головно з цього користати".

СПОРТОВИЙ СВІТ БУВ потрясений, коли засоби масової інформації повідомили, що грача-зірку гокейової дружини едмонтонських „Ойлерс" Вейна Ґрецкого продав цей клюб дружині Лос Анджелес „Кінґс". Ще більшого болю зазнали його приклонники, коли довідались, що ця трансакція сталася на його власну вимогу, бо минулого місяця він одружився з актрисою з Лос Анджелесу. З ним до дружини „Кінґс" пішов також Михась Крушельницький.

ВІЛЛІЯМ ВЕБСТЕР, директор Центральної розвідчої агенції, заявив, що Совєтський Союз поширив свою розвідчу і дезінформаційну діяльність в Америці. На конференції Асоціяції американських адвокатів, яка відбувається в Торонто, у своїй промові, Вебстер сказав: „Не зважаючи на гласність і перебудову, в цьому році совєти збільшили значно свій натиск на вербування американських джерел постачання інформацій".

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУД В понеділок, 8-го серпня ц.р., здав важливий іспит у підтриманні стейтових законів, коли потвердив закон стейту Міннесоти, який вимагає, що жінки нижче 18-ти років, які хочуть зробити собі аборт, мусять про це повідомити своїх батьків і мати на це спеціяльний дозвіл стейтового судді.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Статті й дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

В СССР знову заговорили про амністію

Совєтський Союз давно прагне завоювати репутацію „найгуманнішої країни". І застосовує для цього різні способи. Одні призначені для своїх громадян, інші — для наївного Заходу. Але забріхані твердження совєтської пропаґанди про найгуманніше суспільство, щодня повторювані в газетах, на радіо і телевізії, нині уже не діють не лише „вдома", але й за кордоном. Перестав вірити словам кремлівських верховодів і Захід. Президент Реґен, сенатори, конґресмени, які приїжджають до совєтської столиці і зустрічаються з комуністичними лідерами, вимагають конкретних дій. Тому час від часу Москва змушена йти на уступки. Прикладом може служити звільнення з Пермського концтабору Петра Рубана напередодні останньої зустрічі на вершинах.

Недавно совєтська комісія прав людини і гуманітарних справ (є й така!), що діє зі схвалення і під контролем партійних властей, звернулася до Президії Верховної Ради СССР з просьбою амнестувати в'язнів, які відбувають покарання за свої релігійні переконання. Правда, у зверненні комісії це зформульовано досить хитро: „покарання за статтями, зв'язаними з порушенням законів про релігійні культи". „Як нам здається, нині ці люди не представляють ніякої соціяльної небезпеки суспільству, — сказано в заяві комісії, яку очолює відомий совєтський публіцист і поборник ґорбачовської гласности Фйодор Бурлацкій. — На нашу думку, простити їм — значить вчинити акт, проникнутий високим гуманізмом".

Заклик комісії стосується лише тих в'язнів совісти, які були засуджені за так званими „релігійними" статтями Кримінального кодексу, і не розповсюджується на тих, хто за свою активну релігійну діяльність був засуджений до багатьох років ув'язнення за чисто кримінальними чи „побутовими" статтями. А таких у совєтських тюрмах і концтаборах є значно більше. Згідно зі списками Міжнародної амнестії, яка включає до них осіб, засуджених за „ненасильну політичну і релігійну діяльність", в СССР налічується понад 500 в'язнів.

Навіть совєтське пресове аґентство ТАСС, повідомляючи про звернення комісії Ф. Бурлацького до Президії Верховної Ради, недвозначно натякнуло, що амнестія охопила б порівняно вузьке коло осіб.

Чергова амнестія потрібна перш за все совєтській пропаґанді, щоб ще раз протрубіти на весь світ про ґуманність совєтського законодавства, про дотримання прав людини в Совєтському Союзі і, взагалі, про переваги „завоювань великого Жовтня". А ліберальній і комуністичній пресі Заходу вона дасть змогу знову заговорити про переваги соціялізму над капіталізмом. Правда, ефект від такої пропаґанди нині невеликий.

Комісія ні одним словом не згадала про те, що давно настала пора переглянути і змінити драконівське законодавство 1920-их років про релігійні культи, хоч про необхідність змінити найбільш одіозні статті діючого законодавства в останній час відкрито висловлювалися навіть совєтські офіційні особи. Недавно, наприклад, газета „Правда" надрукувала інтерв'ю голови Верховного суду СССР Владіміра Теребілова, в якому він ділиться думками про потребу пом'якшення існуючого кримінального законодавства та про необхідність термінової перебудови і в правоохоронній та юридичній системах. Неодноразово говорилося, що ведеться робота у справі перегляду релігійного законодавства, однак і досі ніяких конкретних даних нема.

Тим часом реальна ґорбачовська дійсність мало чим відрізняється від років „застою". У телефонічному інтерв'ю зі Львова Іван Гель, член комітету, який бореться за леґалізацію Української Католицької Церкви, сказав кореспондентові Ассошіейтед Пресс, що останнім часом, після того, як на Богослуження почали приходити тисячі людей з різних міст і сіл Західньої України, власті перейшли від політики відносного невтралітету до активних переслідувань. „Тепер відчувається явне посилення тиску, при чому не лише на Церкву, але й на все суспільство", — сказав український правозахисник. За його словами, міліція неодноразово вривалася у церкви, не дозволяючи вірючим з сусідніх міст відвідувати Богослуження, штрафуючи організаторів несанкціонованих відправ.

Омелян Твардовський

БОРОТЬБА ЗА ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В УКРАЇНІ

II.

... Шановна редакціє! З інших видань дізнався, що люди, які проживають у Донбасі, скаржатся на практичну відсутність там ясел, садочків, шкіл з українською мовою. Це сумний наслідок так званої епохи застою. І мені здається, що піднімати нині розмову про двомовне видання вашої газети-несумнісне з ленінськими принципами національної політики. Як на мене, українську мову, (а бажано б ще й історію) повинен знати кожен житель республіки. Будь-яка альтернатива цьому положенню — злочинна. Публікація тов. Яковенка завдала мені подвійного болю, бо я, уроджений горлівчанин, на власні очі бачив наслідки багаторічної дискримінації української мови на Донбасі. І за тих умов саме „Спортивна Газета" стала для мене містком до рідної мови. Тож не варто цей місток руйнувати.

С. Бабайкін
Ірпінь, Київська область.

Хочу висловити власну точку зору з приводу цікавої „проблеми" піднятої тов. Яковенком, якого можна й зрозуміти, але... „Спортивна Газета" видається українською мовою. Виходячи з поваги до корінного населення, з інтернаціональних позицій, ті жителі республіки, які мають інші національності, мали б вивчити цю мову. До речі, це не так важко, як вчити, приміром, китайську, або японську. Українська ж належить до слов'янських мов і подібна до російської. Я знаю багато людей різних національностей: росіян, білорусів, поляків, євреїв, угорців, грузин, татар, які проживають у нашому місті і чудово володіють українською мовою. Проте зустрічав і таких, які не тільки її „не розуміють", але й не бажають розуміти. Вважаю, що ці люди висповідають відвертий шовінізм. Пропозиція видавати вашу газету двома мовами віддає неповагою до української, хоча зроблена із щирої зацікавлености — поширення газети. Проте ніхто ж, приміром, не вимагає, щоб на російську перекладали численні закордонні видання. Натомість багато людей читають польською мовою „Трибуну люду" тощо. Двомовність газети, як на мене, призведе до ще більшої ізоляції, обмежености культурного життя українськомовного населення. Нехай краще люди вивчають, крім рідної, інші мови, поглиблюючи в такий спосіб свої інтернаціональні погляди. А оскільки „Спортивна газета" досить цікава, то її видання українською мовою стане для багатьох стимулом оволодіти мовою республіки, на землі якої вони живуть і працюють.

Г. Носов
Тернопіль

∴

А ось, як зареґували російські колоністи:

Цілком підтримую

Цілком підтримую пропозицію В. Яковенка. Популярність „Спортивної Газети" і справді зростає разом із тиражем. В цьому немає нічого дивного, бо вона змістовна і робиться не байдужими руками. Та, на мій погляд, якщо є технічна можливість, то її обов'язково треба випускати двома мовами. У Полтаві вона в кіосках не залежується. Але певний, що значна частина населення (очевидно автор має на думці московських шовіністів, зайдів, спортових політруків — О. Т.) зокрема, спортивні працівники, мають потребу у її виданні російською мовою. Гадаю, що тираж міг би ділитися так: дві третини — українськомовний, одна третина — російськомовний. Це не зачепило б інтересів прихильників дальшого поширення рідної мови і задовольнило б потреби тієї частини населення республіки, здебільшого інших національностей, які українською мовою не володіють.

Л. Хафізов
Полтава

Я живу в Донецьку 11 років. „Спортивну Газету" виписую 8 років, хоч ніколи не вчив української мови. Звідси не все розумію в дописах, а хотілося б розбиратися в них досконально. У вашій газеті багато потрібної інформації, якої не знайдеш в „Советськом спорте". Маю на увазі матеріяли по першій і другій лігах ігрових видів спорту, багату інформацію про українські команди, окремих спортсменів. Крім того, для мене, як для вчителя фізкультури, трапляються матеріали, корисні для роботи. Вважаю, що введення двомовного видання набагато збільшить кількість ваших дописувачів.

В. Ілюхін
Донецьк

Треба сумніватися чи цими обіцянками зможуть переконати московські колоністи українських борців за право мати свою пресу в рідній мові на своїй Батьківщині. Адже мільйони українців, що були переселені в Росію і інші закутки червоної імперії, не мають і не можуть мати жодного друкованого українського слова. Велика більшість цих запроторених українців втопилася в „російському морі" в російському довкіллі. І в цей самий час російські фашисти, як їх недавно назвав відомий поет Євгеній Євтушенко в інтерв'ю з американським журналістом МекНілем, намагаються добити українську мову теж в Україні.

Між іншими в цьому інтерв'ю, що було передане на телевізійній станції ч. 13, 1-го липня ц. р., Євтушенко перестеріг, що існує загроза новому курсові в СССР від консервативної російської групи, яка нагадує „бравн ширтс" в гітлерівській Німеччині. Ця група особливо люто ненавидить неросійські народи СССР в цьому числі жидів. У випадку, якщо б прийшло до перебрання ними влади, Євтушенко не сумнівається, що прийде до великого кровопролиття, нового народовбивства.

Анна Білик

Бандура притягає

Від 18-го до 28-го липня у західнонімецькому місті Мюнхені пройшов курс гри на бандурі. Оскільки кобзацьке мистецтво стало дуже популярним серед українців поза межами України, Український Вільний Університет у Мюнхені організує щороку курси народної музики і гри на бандурі. Цього року на курси прибуло 27 учасників з Німеччини, Франції, Бельгії, Італії та Польщі. Курс гри на бандурі фінансувала Фундація УВУ і відбувся він 25-го липня в українському інтернаті, де більшість учасників перебувала. Головною метою курсу гри на бандурі було познайомити початківців з технікою гри на бандурі, вдосконалити техніку тих, хто вже вмів грати, й підготувати кадри інструкторів для Европи. Інструкторами курсів були двоє молодих бандуристів Оксана Родак з Торонто, Канада, й Микола Дейчаківський з Клівленду, ЗСА, помічницею була Оля Левчишин з Варшави, Польща.

Протягом двох тижнів учасники курсу підготували концерт на півтори години, який відбувся в залі Української Католицької Катедри в Мюнхені. В програму концерту входили такі відомі народні пісні: „Горлиця", „Сонце низенько", козацька пісня, „Наливайте, хлопці, повні чари", „Дума про трьох синів", „Партизанська пісня" та в'язанка веселих мелодій. У зв'язку з святкуванням Тисячоліття Хрищення України, група бандуристів вивчила два канти: „Святий Юра" і „Потоп". Ці релігійні пісні появились на Україні на початку XVII століття. Їх творили невідомі автори по братських школах, академіях та монастирях напівцерковно-слов'янською мовою, яка згодом перейшла на літературну українську мову. Автори їх застосовували й використовували народні мелодії, або творили власні мелодії в стилі народної пісні.

Що ж спонукає молодих українців, які живуть поза межами України, пожертвувати двома тижнями своїх вакацій, чи відпустки, щоб їхати сотні, а то і тисячі кілометрів, щоб проводити десять годин щодня з бандурою в приміщенні, коли на дворі пекуче сонце? 30-річний Василь Печеха з Франції приїхав на курс бандури вже четвертий раз. „Я маю двох братів і сестру, і ми всі граємо на бандурі. Минулого року ми виступили у Франції три рази. Тут, в Мюнхені, маємо змогу вивчити новий репертуар", каже молодий бандурист. А Володимир Пачковський з Бельгії приїхав без будь-якої музичної підготови і щойно на курсі придбав бандуру і здобув початкові знання гри на бандурі. А дванадцятирічний Андрій Буш з західньонімецького міста Дюсельдорф вирішив продовжити традицію діда, який співає в капелі бандуристів у Дітройті.

Усіх учасників курсу гри на бандурі притягає мелодійний і оригінальний український народний інструмент, який дає змогу не тільки грати, але й співати у власному супроводі.

Концерт бандуристів довів, що навіть при відсутності знань гри на бандурі людина може протягом двох тижнів здобути не тільки основні інформації, але й навчитися чимало.

Микола Руденко

ІДЕОЛОГІЧНІ КОНСЕРВИ ЩЕРБИЦЬКОГО

I.

Я не належу до ентузіястів, яких захоплює перебудова, котра в Україні провадиться під проводом Щербицького. Тут можна сказати так: хто збудував, тому доручили й перебудовувати. І не якнебудь, а революційно, щоб остаточно й безповоротно викоренити ознаки стагнації та всенародної апатії, котрі розмивають підвалини соціялізму. Проте і стаґнація, і суспільна апатія — породження чванливого культу особи Брежнєва, а головним жерцем цього культу, як добре відомо, був саме Щербицький. Виходить приблизно таке: ведмедя, що потрощив пасіку й передушив бджіл, залишили на посаді пасічника — аби він революційно її перебудував.

Мабуть, не варто перебільшувати заслуги П. Шелеста перед Україною: пошана до народу, із якого ти вийшов, до його мови та історії — хіба це якась заслуга? Це всього лишень норма людської моралі, найперша ознака порядности. Та коли Москва усунула Шелеста і до влади прийшов Щербицький, негайно ж виявилося: бувають ситуації в житті народів, коли навіть звичайна громадянська порядність має шануватися на рівні заслуг.

Якщо казати про справжню, а не декляративну перебудову, то Щербицький самовіддано й революційно зайнявся нею в підвладній йому Україні десь у році 1972 — тобто відразу ж з приходом до влади. Він негайно ж **прийняв рішення: щоб закріпити й навально, інтенсивно розширити русифікацію України, слід безкомпромісно русифікувати партійну роботу — аж до сільських райкомів включно. Так виглядала його тактика. Стратегія була значно ширша: всі великі міста України (передовсім обласні центри) в найкоротший термін мають стати плящдармами омосквичення українського народу** — **перетворення його із волелюбної нації на покірне плем'я, як про те мріяв іще Вісаріон Бєлінський.**

У розпорядженні партійних диктаторів безліч засобів для реалізації таких плянів. Ось декотрі з них.

1) Перемішувати населення так, як кашовар перемішує пшоно. При цьому українців якомога більше мусить потрапляти в Сибір, а росіян — якомога більше на Україну.

2) Столицю України Київ та інші великі міста плянoмірно заселяти родинами відставних офіцерів КҐБ, партапаратчиків, росіян-військових тощо.

3) Оскільки адміністративна русифікація міст створює „законну" підвалину для „добровільної" русифікації шкільництва (вища школа зрусифікована давно!) перекласти цей обов'язок на російське міщанство, яке сьогодні зайняло панівне становище в найбільших містах України. Разом з тим приділити особливої уваги впровадженню російської мови в дошкільне виховання.

4) Всіх, хто не згоден з такою національною політикою, вважати особливо небезпечними державними злочинцями, засуджувати їх на довгі терміни ув'язнення й гнати етапом на перевиховання в концтабори Мордовії та Уралу.

Ретельні виконавці недоброї волі брежнєвського сатрапа взялися догідливо реалізувати його керівні вказівки. Райкомівці з Полтавщини й Вінничини, які ніколи не розмовляли російською мовою, спотворюючи одразу дві мови — українську й російську — перетворили свої засідання й наради на суцільне посміховисько. Рядові колгоспники з них глузували, та хто й коли дослухався до голосу рядових? Тепер райком повчав не лише коли і як сіяти, а також коли і якою мовою розмовляти. Вдома ще можна послуговуватися українською мовою, та коли ти приходиш у партком, тут годилося переходити на „радянську мову" тобто на російську.

І ось уже ціла Україна була втягнута в кльовнаду, схожу на те, чим навіть делегатів партійних з'їздів розважали ці сцени відомі кльовни Тимошенко й Березін. Все їхнє „мистецтво" полягало в тому, щоб „дразніть хохла" — тобто немилосердно викривляючи українську мову, огрублюючи й вульгаризуючи її, зривати в публіки реґіт і оплески. Безумовно, для цього й сама публіка мала бути підібрана відповідно. Адже справжній інтелігент ні української, ні російської національноси не піде туди, де займаються такими дикунськими розвагами. На жаль, тепер в українській столиці такої публіки не бракувало — нею була сама партійна еліта на чолі з Щербицьким. Із цього — та й не лише із цього — добре видно, якого культурного рівня ця еліта.

Мені назавжди вкарбувалося в пам'ять миле дівча з Херсонщини, котре партапаратчики виштовхнули на трибуну партійного з'їзду з папірцем у руках. Це була доярка-рекордсменка. Вона мусіла прочитати виготовлену в райкомі цидулу мовою „старшого брата", але язик не слухався, російські слова вимовлялися на український лад — і це було смішно не менше, ніж у Тимошенка.

Закінчення буде.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Баляда про Ясьок

(Присвячую емеритам)

Слід не мішати ясьок з Яськом. Трентонський ясько був веселої вдачі, товариський, дотепний, кмітливий, його любили приятелі й друзяки.

Яська більше між нами немає, лишився ясьок, отой старенький, полинялий вузлик, що їздить за мною крок у крок, з країни в країну, наче ота сновида. Перейшов отой ясьок важкі вагонові мандрівки, усі табори, переплив кораблем океан, притаскався до Філядельфії, а потім (вічний скиталець) — прибився аж до Чикаго.

Вміжчасі поклонився отой ясьок найяснішій пані королевій, але вона відослала його до Америки заслужити ретельно на скитальську емеритуру.

Пір'я з нього теребиться, уже не ясьок, — а пляцок, але є, живе й хоче далі служити.

Пора тобі, яську, відпочити, небоже, ти натрудився, намучився. Ось, оголошення у пресі, що якісь милосердні люди шиють у Ню Йорку нові яськи. Що за чудесне підприємство! Тичіть собі за пояс усі компютори й піднебесні тарілки. Отож прочитавши, поспішила замовити.

Й у вас, шановні емерити, є свої яськи, правда? Яськи — пляцки. „І любити не можна і покинути жаль"...

Постарівся мій ясьок, поморщився, час йому на пенсію податися, Social Security просити.

Підсунули яськові аплікацію:

— Де родився — на Вкраїні милій...

Коли? — у час Першої світової війни, як ревіли гармати...

Хто тебе вродив? — Бабусині спрацьовані руки.

— Чим тебе годували? — Гусячим пір'ям.

— До школи ходив? — Неписьменний.

— Мови знаєш? — А вже, що знаю. На першому місці — українську, а потім — наслухався, польської, словацької, німецької, второпав навіть англійську, — але найближча мені, найтепліша, — це мова людського серця...

Орися Пащак-Трач

НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО ЯК ВИХОВНИЙ ЗАСІБ

III.

Але наші сучасні діти вже так багато знають в ще молодому віці, так оточені найновішими науковими винаходами і знанням, що підхід у вихованні мусить йти в парі з модерним світом. Мій 14-літній син пояснює мені найновіші винаходи з астрономії та фізики. Мій п'ятилітній син говорить мені який ґудзик потиснути на компюторі. Коли роказувати таким дітям про минуле далекого їм їхнього народу, треба поважніше до цього ставитися — залежно від віку дитини. Рідні школи мусять брати приклад з державних шкіл як передавати знання — фільми, відеострічки, сучасні гри-змагання і т.п. Вдома батьки і діти можуть разом писати писанки, вишивати, різьбити, ткати та ліпити і розмальовувати кераміку (хоч до трьох останніх треба більше приладдя та приміщення). При праці, можна розказувати про символіку взорів та про життя далеких предків. Дитина може з уяви розказувати, як вона уявляє минуле. Це — багатогранна користь. Родина разом розважається (в сучасному світі ніколи нема досить часу на родинні заняття), розмовляє, і діти відчувають, що батьки так само шанують і люблять виробляти приклади народного мистецтва. А найліпший подарунок від дитини це щось, що вона сама зробила. Перші писанки моїх дітей виставлені в нас поруч найдосконаліших писанок, виконаних дорослими. **А коли дитина подарує бабуні і дідусеві, чи учительці, писанку, або** вишивку — це скарб. Дітей також треба посилати на лекції народних танців, бандури та дитячих хорів.

Прикраси дому мусять віддзеркалювати життя української родини: ікони прикрашені рушниками, вишивка (не друкована), кераміка (не вишивана), різьба, тканини, писанки. Також у хаті повинні бути картини та інше мистецтво українських мистців. Коли дитина виростає з ним, то вона без цих речей буде невдоволена. Дам приклад. Понад двадцять років тому мій чоловік (тоді мій наречений) опинився на урядовій праці серед американських степів, між індіянами. Незабаром написав до своєї мами, щоб прислала йому щось вишиване. Розказував опісля, що коли отримав мамину вишивану серветку, йому на душі стало спокійно, і його тимчасова „буда" стала домом. І діти і мама можуть носити вишиване вбрання (не повний народний одяг, як на сцені). Вишивку дуже легко пристосувати до звичайного вбрання. І дитина так гарно виглядає у вишитій суконочці, блюзочці, сорочці, камізельці, плащику чи кептарику. Коли мама вишиває також і своє вбрання, дитина бачить, що вишивка і для мами гарна і важлива, що вишивка — це особливий додаток до святкового чи ліпшого вбрання. Не думаю, що треба когось переконувати про красу нашої вишивки. Подивіться тут на виставку вишитого дитячого вбрання роботи Мирослави Стахів.

Коли розказуємо про ці давні наші звичаї, не говорім, що це „поганські". Вони не поганські — вони до- або передхристиянські (опис часу, не неґативний опис). Коли ж навчаємо дітей пошани і любови до свого рідного, своїм прикладом теж покажім, що ми шукаємо всі інші культури світу. Часом насміхаємося і погорджуємо іншими, а тоді обурюємося, коли нас не шанують.

Зовсім правильно, що на конгресі українських жінок відбувається ця дискусія про народне мистецтво. Ще в 30-их роках у журналі „Нова Хата" Дам'ян Горняткевич написав „Роля жінки в повставанні українського народного мистецтва", де завважив, що „...Тим чинником, що зберіг наші артистичні цінності є українська жінка. Вона вичарувала власною рукою ці мережані чічки у почуванні своїх мистецьких спосібностей. Жінка створила цей світ краси, клала основи під храм української культури. І тільки українській жінці маємо до завдячення безмежне багатство нашого народного мистецтва. Їй завдячуємо не лише ті прегарні писанки, ціле море вишивок, але й всі інші роди прикрас, які розвинулись зі спільного пня — писанкового орнаменту".

Зберігаймо та плекаймо наше народне мистецтво, цей живий скарб нашого глибокого минулого й далекого майбутнього.

Закінчу словами іншого письменника. Десь тридцять років після статті Д. Горняткевича Олесь Бердник, українець іншого покоління та обставин, так описав старого гуцула-опришка очами постаті з іншого світу (в повісті „Ілюзіоніст"): „...На опришкові було чарівне вбрання: вишита сорочка, широкий кований пояс, розцяцькований кожушок-безрукавка, що в горах називається кептарем. Люди бачать в тих візерунках лише прикраси, а я помітив ще й те незриме для Вас, що вкладене серцями творців, вишивальниць, матерів і жінок, які схилялися над тим нехитрим шиттям. Там, в тих узорах, сріблилася кожна сльоза, променів кожний сміх, перлами грали дівочі веселощі, сумно бриніли в чорних барвах розпука і безнадія, дзвінко співали молоточки майстрів, що кували бойові пояси для гірських войовників. Творча невичерпність мислячої істоти, закована у плин звичайного життя, знайшла все таки вихід для себе, і бачила казку там, де здавалося гинула всяка надія. **Я дуже втішився, Марійко, бо відчув, що потрапив у світ великого боріння і надії" („Золоті ворота". Смолоскип, 1975).**

Заклик

(Закінчення зі стор. 1)

мо всі до Вашінгтону, бо чим більше нас там буде, тим більший буде ефект наших святкувань перед зовнішнім світом і тим більше буде наше моральне задоволення з добре виконаного християнського і національного обов'язку.

До цього заклику долучуємо стислу програму святкувань у Вашінгтоні та інформації про замовлення кімнат на нічліг у різних готелелях і квитків на різні імпрези.

За Крайовий Комітет Тисячоліття
Християнства в Україні:

д-р Юрій Старосольський, голова Президії
д-р Ігор Кошман, заступник голови Президії
д-р Юрій Солтис, голова Ділового Комітету
інж. Вячеслав Вишневський, заступник голови Ділового Комітету
д-р Василь Калинович, секретар

ПРОГРАМА РІЗНИХ ІМПРЕЗ У ВАШІНГТОНІ

П'ятниця, 7-го жовтня, 8-ма год. вечора:
Фестиваль Молоді: виступ танцювального ансамблю „Україна" з Чикаго, у Конституши Голл (80 танцюристів).

Субота, 8-го жовтня, 12-та год. дня:
Маніфестаційний похід. Зібрання біля Лінколн Меморіял, похід до Вашінгтон Меморіял і Білого Дому та до пам'ятника Тарасові Шевченкові.
Год. 8-ма вечора у Конституши Голл: великий концерт української клясичної музики з участю солістів, симфонічної оркестри, Українського Національного Хору (270-280 хористів), який складається з хорів „Прометей", Митрополичого Хору з Філядельфії і хорів „Діброва" та „Прометей" з Торонто, Канада.

Неділя, 9-го жовтня:
Ранком — Служби Божі у всіх українських церквах.
Год. 12:30 дня — Соборний Молебень біля Вашінгтон Меморіял.
Год. 2:30 по полудні у Конституши Голл — концерт Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченкам диригент Володимир Колесник.

Графіка...

(Закінчення зі стор. 1)

що зробила її при помочі... щітки до зубів), що її тепер прийняли в Медичному центрі, як свій постійний знак.

Як проходить ця її праця — питаємо. Вона має робітню дома і з нею працює ряд осіб, в тому спеціяльні для медичних знімок фотографи. Вона тепер співвласник фірми, що працює в медично-технічній ділянці, а фірма робить не лише оформлення книжок, журналів чи брошур, а також окремі фільми для лікарів, які обзнайомлюють їх із хірургічною технікою великих спеціялістів. Фільм звичайно спонзорують великі фармацевтичні фірми і їх показують на лікарських симпозіюмах і конвенціях.

Праця над такими фільмами дуже складна і вимагає окремого ряду фільмарів, щоб це виконали, при остаточному мистецькому оформленні Т. Кравців. Вона, як каже, „ставить крапку над і" в кожній роботі, яка виходить з-під її рук.

Ми трохи здивовані, що саме ця ділянка так технічно складна і суха, її полонила; бо раніше Таня, як знаємо, виконувала мистецькі оформлення до різних книжок, видань і журналів.

Розуміється, признає мисткиня, дійсну мистецьку насолоду дає її праця над графічним оформленням обкладинки, журналу, як ось цього методистського, що дістався в наші руки, чи видання про пластову провідницю сл. п. Цьопу Паліїв, але вона професійно таки дістала славу і признання за ці графічні оформлення для медичної літератури і має в цих колах велику пошану і постійну добру працю.

Свою самостійну робітню провадить вже від 1975 року і ніколи не бракує її замовлень, а праця часто вичерпуюча та вимагає поспіху, але й великої прецизности.

Ще хочемо знати про цей шлях, яким вона дійшла до таких успіхів, і Таня, як поважна професійна сила, залишає нам до використання усі свої дані, виготовлені гарно друком для представлення можливим „клієнтам".

З цього довідуємося, що вона закінчила мистецький коледж у Філядельфії і працювала вже в оформленні таких відомих американських журналів, як „Redbook" „You", „Family Health", як також в цілому ряді спеціяльних публікацій Сі-Бі-Ес, заки зосередилася на медичній літературі.

Але, щоб наша мисткиня не виконувала, признається нам, що завжди має в тому приємність і мистецьку насолоду, якщо все вийде добре.

А що так є, бачимо з усіх прібок її праці, які вона нам показує і цих великих професійних успіхів, що вона їх має серед критичного, наукового світу.

Український Фестиваль в Дітройті

Цьогорічний Український Етнічний Фестиваль в Дітройті відбувся під знаком святкування тисячоліття Українського Християнства, хоча, як і в попередні роки, так і цього року, співгосподарями фестивалю були словаки.

В фестивалі взяли участь численні українські організації, в тому числі декілька молодечих. Кухні з українськими харчами мали абсольвенти середньої школи Непорочного Зачаття, УАСТ „Черник", Студентський клюб при Вейнському університеті, Студентський Клюб при Мишигенському університеті, радіопрограма „Пісня України", Українська Мишигенська Ліга, 58-ий Відділ СУА і танцювальний ансамбль „Гомін України". Кіоски з українськими виробами мали: Окружна Управа СУА, Товариство „Самопоміч" і „Гомін України".

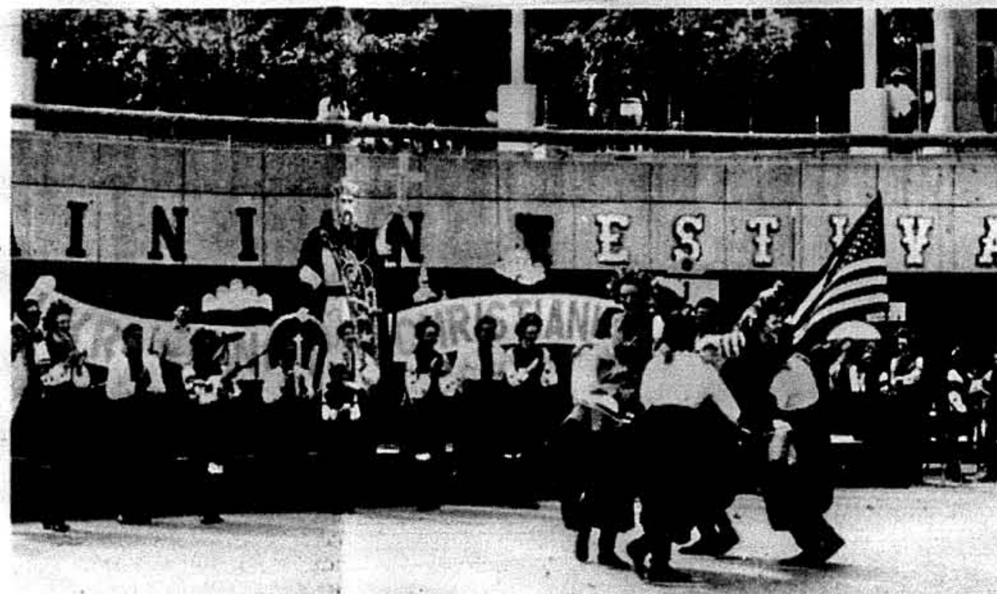
Офіційне відкриття фестивалю, що тривав від 13-го до 15-го травня, відбулося в п'ятницю, 13-го травня о год. 6:00 по пол.

Велике враження на присутніх справила імпозантна декорація сцени з величавою постаттю св. Володимира Великого на тлі церков, а напис на тридцять стіп проголошував Тисячоліття Християнства на Україні. Декорації проєктував і виконав Володимир Дигдало.

Програму розпочато американським і українським гимнами, що їх відспівала молода співачка Тереня Княгиницька. Отець ігумен Вернард Панчук, ЧСВВ провів вступну молитву та в короткому слові підкреслив значення християнства в культурному, політичному і національному розвитку українського народу, як також і всіх інших народів світу.

Від Українського фестивального комітету привітав гостей голова Зенон Василькевич. Напереміну з головою Словацького комітету представлено репрезентантів міста і стейту, які прочитали свої привіти.

Голови обох комітетів представили також членів своїх комітетів. В склад українського комітету входили: Емілія Запорожец — заст. голови, Рома Дигдало — секретар, Михайло Віхорик — касир, Іванна Драгінда-Кульчицька — програма, Олена Папіж — виставка, Андрій Томків — вибір князівни, Володимир Дигдало — декорація сцени і винайм кухонь, Роман Морда і А. Томків — напитки, Шелі Морда — зв'язки, члени: Роман Зубар, Ліда Колодчин, Ліда Кордуба, Юстина Нелінген, Роман Несторович, Анна Сидорек, Гелен Сидорек, Кріс Шалай і Богдан Петріна, перший голова Фестивального комітету.

Виступає на Фестивалі танцювальний ансамбль „Гомін України".

Великою атракцією кожного фестивалю є коронація королеви, в нашому випадку, князівни фестивалю. Князівною Українського Фестивалю на 1988 рік вибрано Таню Кларк, студентку української середньої школи Непорочного Зачаття. Її дружками були: Марія Галабурда, Анна Марія Черкес і Ліда Городиська. Додатковою атракцією цього року був вибір молоденької князівни, що нею вийшла Леся Фігач, учениця 2-ої кляси школи Непорочного Зачаття.

Кінцевою точкою церемонії відкриття був виступ танцювального ансамблю „Гомін України", що традиційним танком-привітом з рушниками та хлібом і сілю вітали гостей. Опісля слідувала програма вечора, а члени обох комітетів, представники міста і представники обох громад зібралися на короткій товариській зустрічі.

Виставка регіональних й історичних ляльок в Етнічній галерії.

Фестивальна програма переплітaлася виступами українських та словацьких груп. Українську програму виповняли, в першу чергу, виступи ансамблю „Гомін України" під вмілим керівництвом талановитої Йоанни фон Драгінда-Кульчицької. В її відсутності за виступ ансамблю були відповідальними Віра Савчук-Щур і Роман Морда.

В програмі брали ще участь Тереса Княгиницька, вокалістка, Євген Воллен, вокаліст і музика та оркестра „Галичани".

Виставку в етнічній галерії приготовив 81-ий відділ СУА, а відповідальними були Олена Папіж і Олена Лісківська. Головною атракцією були ляльки в історичних костюмах роботи Папіж. Світлини з поясненнями показували історію переслідувань українських церков.

Прозірки українських історичних картин були висвітлювані періодично під час фестивалю. Також роздавано брошури про Тисячоліття Хрищення та взагалі про Україну й українців.

Фестиваль пройшов дуже успішно завдяки великому вкладові праці всіх членів Фестивального комітету на чолі з його головою Зеноном Василькевичом.

Р. Д.

У Львові...

(Закінчення зі стор. 1)

Злочинці замітали сліди. Викручуючи руки, тягли до машини дівчину з фотоапаратом. Помітивши юнака, що фотографував побоїще, накинулися і на нього. Безцеремонно вихоплювали фотоапарати, палили плівки. Серед фотографуючих був член Ініціятивного комітету мітингу комуніст Ярослав Путько. Коли він повертався додому, на нього накинулося трос, затягнули в під'їзд, відібрали фотоапарар. Біля 30 осіб арештовано.

Отже, 4-го серпня 1988 року на львівський брук упали перші за довгі роки краплі крови і разом з ними останні ілюзії людей, з якими влада повелася, як з ворогами. Все стало на свої місця: народ вимагав своїх законних прав, а влада відповіла своїм кривавим четвергом.

Розправа над учасниками віча, що переріс у демонстрацію, підбила підсумки першого етапу перебудови в Україні.

ТЕЛЕГРАМА

Москва. Кремль. Генеральному секретареві ЦК КПСС М.С. Горбачову.

У четвер, 4-го серпня 1988 року, органи міліції, КГБ та 6-та рота спеціяльного призначення жорстоким і цинічним способом розігнали мітинг біля Львівського університету.

На людей нацьковували собак, їх тягнули до машин за волосся і за ноги, багатьох били, в тому числі жінок і підлітків. Таке придушення волевиявлення громадян, що потягнулися до громадського життя після 60-річного мовчання, нагадує методи розправ над народом найреакційніших режимів.

Ми протестуємо проти порушення елементарних прав людини.

Вимагаємо притягнення до відповідальности винуватців антидемократичного погрому!

За дорученням Виконавчого Комітету Української Гельсінкської Спілки:

Васиnь Барлядяну,
Богдан Горинь,
Михайло Горинь,
Олесь Шевченко,
Вячеслав Чорновіл

Львів-Київ, 6.VIII.1988р.

У Гадсоні...

(Закінчення зі стор. 1)

валося стрункими лавами молоді, бо голова окружного комітету святкувань 1000-ліття о. Іван Куліш заявив перед місцевими кореспондентами, що „почувається гордим бути українцем коли дивиться на цю молодь".

Головним промовцем був асамблімен Джан Фасо, після нього промовляв і вітав мейор Гадсону Майкел Юско, який відчитав і відповідну з нагоди святкувань проклямацію. Тоді вітав українську громаду з нагоди святкувань 1000-ліття Томас Кулос, представник гадсонського „Ківаніс" клюбу, що був одним із спонзорів цих святкувань, бо його члени вірять, що „треба сприяти і підтримувати ширення релігії в світі" а о. Джефрі Родегеро, парох української католицької церкви св. Миколая в Гадсоні, провів молитву.

В дальшому Марта Кокольська заінтонувала відспівання українського гимну. Після того відомий бандурист Роман Левицький відспівав ряд релігійних і народних пісень в супроводі бандури. Виступив також й хор Олбанської Округи під диригентурою Ярослава Кушніра. Опісля відбувся святочний обід, по закінченні якого відправлено соборний Молебень в римо-католицькій церкві св. Марії. Українську частину вів о. І. Куліш, а англійську о. Дж. Родегеро. Співучасниками цієї відправи були також о. Роберт Луїс, з Христової Єпископальної церкви, о. Шервуд Браянт з лютеранської церкви св. Івана і о. Чарлз Гафіган з римо-католицької церкви Пресвятого Серця. На закінчення цього соборного Молебня церковний хор відспівав гимн 1000-ліття Християнства в Україні.

Ці святкування в Гадсоні відбулися заходами о. І. Куліша із підтримкою українців повітів Колюмбії, Грін і Дачесс та з допомогою Комітетів 1000-ліття Олбанської Округи і Кергонксону Алстер.

НЕ БІЛЬШ ЯК ДВІ хвилини треба було шістьом ізраїльським бомбардувальникам, щоб зрівняти зі землею радіостанцію Палестинської Визвольної Організації, що знаходилася на південний схід від Сидону. Під час бомбардування два палестинці загинули і 12 були поранені. Армія оборони Ізраїля оголосила, що всі літаки, які брали участь у налеті, повернулися на базу.

ЮВІЛЕЙ ТИСЯЧОЛІТТЯ У БРАЗИЛІЇ

Рік 1988- це рік український, бо 1000 років тому князь Київської Руси Володимир Великий завів Християнство в Києві і на цілій території української держави під своїм володінням.

Тоді як майже всюди ініціяторами відзначення 1000-ліття Християнства в Україні є наші Церкви і релігійні та культурно-освітні установи, в Бразилії відзначення 1000-ліття Християнства в Україні було відмінне. Бо бразилійський провінційний уряд і установи постановили відзначити Тисячоліття. Власне це секретаріят (міністерство) культури разом з Католицьким папським університетом постановили відзначити Тисячоліття, до чого долучилася Українсько-Бразилійська Центральна Репрезентація.

Д-р Еуро Брандао, ректор папського католицького університету, заявив, між іншим: „Папський католицький університет почувається гордий, що може брати участь у відзначеннях Тисячоліття Християнства в Україні".

Проф. д-р Оксана Борушенко від Паранського федерального університету сказала: „Українці зі своїми церквами з банями візантійськими, зі своєю східньою Літургією і своїми виявами релігійними дають для Парани вияв многонаціональний і вияв культури, що її характеризує".

Всі відзначення Тисячоліття Хрищення України тривали від 25 травня з виставкою ікон аж до 19 червня.

Перший день відзначення Тисячоліття відбувся в приміщеннях Паранського музею мистецтва. Приміщення було переповнене українською і бразилійською публікою. Варто відзначити, що між присутніми були Владика Єфрем, парох української католицької катедри святого Івана Хрестителя о. Даниїл, парох української католицької церкви Різдва Божої Матері о. Августин і адміністратор Української Автокефальної Православної Церкви на Південну Америку о. Микола Милусь. Короткими словами проф. Івенс Фонтоура з'ясував значення Тисячоліття Хрищення України і чому уряд провінції Парана постановив відзначити цю таку велику і важну подію для українського народу. Промовляли відтак від папського католицького університету проф. д-р Невтон Фернандо Сталлер де Соуза, а від секретаріяту Паранського уряду Рене Аріел Дотті. Відтак всі присутні оглянули виставку ікон. Шкода тільки, що між тими іконами не було української ікони чорної Божої Матері, яку поляки нам вкрали і до сьогодні вихваляються як своєю „патронкою" Польщі: „Матка Боска Ченстоховска".

Виступила відтак українська фолкльорна група „Барвінок", яка своїми кількома танцями зачарувала бразилійську публіку.

Наступного дня, 26-го травня, у просторій залі адвиторії „Бразіліо Ітібери", вечером відбулася доповідь „Мистецтво з точки погляду релігії". Координатором програми був проф. Івенс Фонтоура. Говорили на різні теми професори, д-р Фернандо Карнейро, д-р Константіно Коннінос і д-р Рафаел Грека де Маседо, тепер посол до провінційного Паранського сойму. Більшість присутніх робили різні запити, на що діставала задовільну відповідь. Багато разів брав слово адміністратор Української Автокефальної Православної Церкви на Південну Америку протоієрей о. Микола Милусь. Владика Єфрем запитав доповідачів, чи, на їх думку, тепер будовані церкви повинні достосовуватися до модерної архітектури, чи повинні далі затримувати свій український стиль.

На третій день, 27-го травня, в годині 7:30 відбулося Богослуження в просторій каплиці при папському католицькому університеті. Латинський бразилійський священик заповів всім присутнім, з якої нагоди буде це Богослуження, яке відслужить епарх українців католиків в Бразилії, Владика Єфрем.

Владика Єфрем в асисті пароха української католицької катедри святого Івана Хрестителя о. Даниїла, пароха української католицької церкви Різдва Божої Матери о. Августина і адміністратора Української Автокефальної Православної Церкви на Південну Америку протоєрея о. Миколи Милуся, в присутності латинського бразилійського священика, відслужив урочисте Богослуження. Вся релігійна церемонія зворушливо полонила присутніх, головно бразилійську публіку. Гарно співав український хор.

Дуже змістовну проповідь виголосив Владика Єфрем про значення Тисячоліття Хрищення Руси-України. Сьогодні Українська Церква знаходиться в катакомбах під червоним атеїстичним окупантом, але це вже не довго. Українська Церква в Україні буде відновлена і український народ знову зможе молитися у вільній Україні.

Всі присутні вертали додому з піднесеним духом і з вірою в краще майбутнє українського народу.

Д-р Михайло Рубінець

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановані такі турніри:

13-14-го серпня — Подвійні гри
2-5-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
17-18-го вересня — Подвійні гри Пласт
8-9-го жовтня — КЛК

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що 7-го серпня 1988 р. упокоїлася в Бозі на 75-му році життя

наша Найдорожча

ТЕТА, СЕСТРА І КУЗИНКА

бл. п.

КАТЕРИНА СІМКІВ-ДРАНІВ

абсольвентка Української Учительської Державної Семінарії у Львові, письменниця оповідань для дітей.

ПОХОРОН відбудеться у понеділок, 15-го серпня 1988 р. о год. 9:45 ранку з церкви св. Брендонс на Бронксі, Н. Й., на цвинтар Вудлам.

У глибокому смутку:
ЛЮБА ЯРМІЙ з чоловіком ОЛЕКСАНДРОМ, дітьми і внуками — сестрінка
ЮРІЙ ПЕЛЬЦ — сестрінок
ІВАННА І РОМА — сестри в Україні

Д-р Я. Падох — гість Осередку Праці НТШ у Вашінґтоні

У четвер, 7-го липня Осередок Праці НТШ у Вашінґтоні гостив голову НТША д-ра Ярослава Падоха. Д-р Падох прибув до Вашінґтону в ділових справах і при цій нагоді зустрівся з членами Вашінґтонського Осередку.

Наради, що їх метою була виміна думок і інформацій, відбулися в бюрі мґра Богдана Ясінського, члена управи Осередку і працівника Конґресової бібліотеки.

У спільному обіді, який відбувся в кафетерії бібліотеки, крім гостя, взяли участь: почесний голова Осередку д-р Юрій Старосольський, колишній голова Осередку д-р Теодор Залуцький та члени управи д-р Іляріон Калиневич, інж. Мирослав Раковський, мґр Олекса Сокіл та мґр Богдан Ясінський.

Наради почалися по обіді. Розглянено можливості продажі книжок на терені Вашінґтону, які видає НТША, а які на жаль, відносно повільно розходяться. Порушено також справу крайового святкування ювілеїв 175-ліття народин Т. Шевченка і 25-ліття відкриття його пам'ятника у Вашінґтоні, які припадають на 1989 рік.

Поряд з тим, розглянено можливості і потребу активізації колишнього Шевченківського будівельного комітету, який евентуально мав би на майбутнє заопікуватися пам'ятником Шевченка у Вашінґтоні.

Також обговорювано задум інтернаціональної Шевченківської конференції, яка могла б відбутися з нагоди 175-ліття у Вашінґтоні. Надії на остаточне полагодження конфлікту, а з тим і єдність українського політичного проводу, яка під цей час назріває, могла б корисно вплинути на всі ці пляновані імпрези.

По нарадах, якими проводив голова Осередку І. Калиневич, учасники поїхали до пам'ятника Т. Шевченкові, а поклонившись своєму патронові, прийняли рекомендації, що стосуються охорони і чистоти пам'ятника.

На цьому закінчено дружню і корисну зустріч з д-ром Я. Подохом.

І. Калиневич

НЕ "МІЖНАРОДНОГО", А "МІЖКРАЙОВОГО"

В статті „Збірник в пошану проф. д-ра Василя Плюща" („Свобода" з 30-го липня ц.р.) в третьому абзаці замість помилково набраного „міжнародного протитуберкульозного диспансера в с. Рівному", має бути „Міжрайонового протитуберкульозного диспансера"

Ред.

Загальні збори ТУІА в Дітройті

Річні загальні збори в історії багатьох товариств, як правило, не користуються великою популярністю. Таке спостереження основане на малій кількості членів даної організації, які беруть участь в загальних зборах. У випадку дітройтського відділу Товариства Українських Інженерів Америки, приміром, річно можна сподіватися приблизно однієї третини всього членства. Таку незаінтересованість можна б частинно приписати втертій рутині процедури зборів, стандартній програмі і бракові несподіванок, хібащо десь колись трапиться невелика контроверсія.

Очевидно, що низька присутність членів на загальних зборах від'ємно позначається на діяльності товариства, бо тоді вся праця спочиває на відносно малій кількості активних членів. Прикладом, як можна все ж таки виконати пляновану програму невеликим числом людей, відданих певній ідеї, є „дітройтський досвід".

Ось тут деякі винятки із звіту голови уступаючої управи інженера Л. Гевка, приготованого для 38-их загальних зборів відділу, які відбулися 6-го травня ц.р.

В управі і комітетах та постійних комісіях працювало 38 членів, тобто одна третя членів відділу. Головним проєктом 1987-88 ділового року була підготова і переведення 8-го Міжкрайового З'їзду українських інженерів (24-25-го жовтня 1987 р.) в Дітройті. Наукова конференція була присвячена Тисячоліттю Хрищення Руси-України. У програмі були наукові сесії із доповідями про українську церковну архітектуру і найновіші технологічні досягнення; виставка праць і патентів колеґ інженерів; пленарна світова сесія і виставка зруйнованих церков Києва. Пресові звідомлення про з'їзд і виставку появилися в численних англомовних часописах як рівнож передано пресову конференцію на одній із головних місцевих радіостанцій.

Пресова діяльність проявилася численними статтями про конференцію і події товариства в щоденнику „Свобода" і англомовному „Українському Тижневику". Обширні дописи доповідей, проголошених на науковій конференції, будуть поміщені в ювілейному випуску „Вістей Інженерів" влітку ц.р. Редакційна колеґія видала три числа старанно оформленого і вміло зредаґованого „Бюлетеня" віддiлу.

Спеціяльна комісія працювала над історичними розшуками про наших визначних інженерів-науковців, винахідників, щоб довести їхні патенти, як наприклад, Нобелівську нагороду лавреата фізика Петра Капиці. Також створено комісію для допомоги репресованим українським інженерам в Бразилії. Відділ пожертвував 1,100 долярів на допомогові цілі української громади і брав участь в громадських імпрезах, особливо в комітеті відзначення 1000-ліття у т. зв. Спектрум і на університеті Мишиґен і в програмах українських шкіл.

У суспільно-товариському житті не можна обійти мовчанкою дуже популярного і імпозантного зимового балю ТУІА із традиційною дебютовою програмою, широких сходин з цікавими доповідями науково-технічного і інформативного характеру та товарські зустрічі членів ТУІА та їхніх родин з громадянством.

Нині відділ налічує 112 членів, у тому числі багато інженерів молодшої ґенерації, яка є запорукою продовження існування товариства і традицій ТУІА.

Такі підсумки діяльности Відділу ТУІА-Дітройт за діловий 1987-88 рік, і вислідy праці невеликого числа активних членів. Оцінюючи такі поступи, Головна управа ТУІА відзначила дітройтський відділ грамотою признання, а заслуженим членам, колишньому інженерові П. Болонному, Б. Кордубі, Б. Сторожукові, А. Листові та Л. Гевкові надала звання „члена сеньйора" за їхній вклад в розбудову Товариства.

На організаційному засіданні нової управи на голову відділу вибрано інженера Наталю Левицьку, яка в історії дітройтського відділу ТУІА є першою жінкою на цьому головному становищі.

І. Козак

ТАБІР СУМЕНЯТ

ВОЛОДИМИР

988 1988

Гімном „Гартуйся!"
вітає Вас Табір Сумелят
„Лицарі Володимира".
За Команду:
Ірина Гошовська
Ліда [illegible]
Славка Лаба
Неня Струнак
Ганя Носаль
Оля Рудик
Оля Кузів

Тарасик Клебан (5р.)
Андрій Заліський 5р
Ніколас Зозуля (5р)
Тамара [illegible] (5р)
Стефан [illegible] (4р)
Христина Телян (5р)
[illegible] (4р)
Роман Боднар (4р.)
Романка Залуцька (6р.)
Таня Залуцька (3р.)
Роман Пахора (6р.)
Катруся Пущак (6р)
Данилко Пущак 4р
Руслан Денисик (4р)
Дара Денисик (4½р)
Лариса Рибак (2½р)
Христя Олексюк (3½р)
Стефан Фанок (3½р)
Роман Рибак 4р
Наталка Бобрівник (6р)
Марк Бобрівник (3½р)
Таїса Томашевська (6р)
Ярема Томашевський (4р)
[illegible] (6р)
[illegible] 5р
Кіра [illegible] 4р
Маланка [illegible] 3½р
[illegible] 3р
Таня [illegible]
[illegible] 6р
[illegible] 6р
Тарас [illegible] 4р

Саня [illegible] 6р
Ростислав Макаренко (4 роки)
Всеволод Макаренко (3р.)
[illegible] 5р
Стефан Косацький 4р
Лариса Блага (6р)
[illegible] 6р
[illegible]
Лариса Белл (4)
[illegible] (6)
Никола Рудик (5р.)
Стефан Стахів (5р.)
Андрійко Гошовський (5½р.)
Надія [illegible] (4р)
Іванко Кузів (6р)
Леся Кузів (3½р)
Михасько Носаль 6р
Леся Лаба (3р)
Андрій Турчак (3½р)
[illegible]
Марко [illegible] (4р)
Михась [illegible] 4р
Стефко [illegible] 3р
[illegible] (4½)
Євген Кий 5р
Маруся Клебан 4р
Надя Кудрик 4р
[illegible] 4р
[illegible] 4р
[illegible] 4р
Катя [illegible] 4р
Лариса [illegible] 4р
[illegible] 3р
Катя [illegible] 3½р
[illegible] 3р
[illegible] 3р
[illegible] 5р
[illegible] 6р
[illegible] 4р

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АВГУСТИНА САВЧУК, член УНС Відд. 219-го ім. Михайла Грушевського в Нюарку, Н. Дж. померла 24-го червня 1988 року на 86-му році життя. Нар. 18-го червня 1898 року в Нойбергу, Австрія. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку дочок: Джосефіну Фемалі і Ровз Левіскі. Похорон відбувся 28-го червня 1988 року на цвинтарі Голлівуд Меморіял в Юніон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Марія Т. Юров, секр.

ЮРІЙ КОПАЧ, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 28-го червня 1988 року на 67-му році життя. Нар. 1909 року в Грушеві біля Дрогобича, Зах. Україна. Членом УНС став 1956 року. Залишив у смутку дружину Анну, доньок Катрусю і Рузю, сина Івана, внуків Таню, Наталю, Богдана, Зеня і дальшу родину на Україні. Похорон відбувся 2-го липня 1988 року на цвинтарі св. Ядвіги в Дірборн Гтс.

Вічна Йому Пам'ять!

Стелла Федик, секр.

ІВАН ЦАП, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 5-го липня 1988 року на 90-му році життя. Нар. 1-го липня 1898 року в Україні. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смуту двох племінників та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 8-го липня 1988 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

ОЛЕНА ЛЕБЕДОВИЧ, член УНС Відд. 106-го ім. св. Миколая в Чикаґо, Ілл., померла 18-го червня 1988 року на 72-му році життя. Нар. 1915 року в Сяноці, Зах. Україна. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку дочку Анну Сороку з мужем д-р Михайлом і дітьми Ярославом, Адріяною, Марісю; сина Ігоря, сестру Михайлину Мушак, брата Андрія з родиною та дальшу родину в Канаді і в Україні. Похорон відбувся 23-го червня 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

МАТВІЙ ПРОЦІВ, член УНС Відд. 354-го Т-ва „Згода" в Омага, Небраска, помер 1-го липня 1988 року на 78-му році життя. Нар. 1909 року в Дідушиці Малій, Стрийщина, Галичина. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку синів: Миколу, Стефана та Івана; 6 внуків та одного правнука. Похорон відбувся 5-го червня 1988 року на цвинтарі Св. Марії Магдалини в Омага, Небраска.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Війтик, секр.

ІВАН ГУМЕННИЙ, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл., помер 16-го червня 1988 року на 77-му році життя. Нар. 21-го червня 1910року в ЗСА. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Параску, дві замужні дочки — Віру і Любу, шестеро внуків, брата Василя в Чикаґо і сестру Марину в Україні. Похорон відбувся 20-го червня 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна йому Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

ВАСИЛЬ Т. ЗАВІНСЬКИЙ, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембриджі, Па., помер 19-го червня 1988 року на 61-му році життя. Нар. 6-го грудня 1927 року в Донора, Па. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, сина Михайла, дочку Андрею Луцик і четверо внуків. Похорон відбувся 22-го червня 1988 року на Вудлони Семетері в Аліквіппа, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Тиро, мол. секр.

ВАСИЛЬ КУХТА, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл., помер 7-го травня 1988 року на 60-му році життя. Нар. 5-го жовтня 1928 року в Україні. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку доньку Наталію, синів Володимира і Петра, сестру Полю Хахулу з мужем Анатолієм, швагерку Розмарі Хахулу, брата Петра і сестру Анну в Україні і дальшу родину і приятелів в Україні і в ЗСА. Похорон відбувся 10-го травня 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.